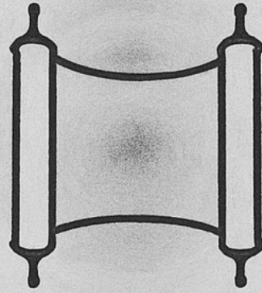

בס"ד

The Maharal Of Prauge

תפארת ישראל

Chapter 20

לע"נ

שָׂרָה מְרִים בֵּת אַבְרָהָם

Dedicated By:

משפחת ליטשקאווסקי

To find more Maamarim and to dedicate one visit:

ChassidusNow.com

The Maharal of Prague

תפארת ישראל

The Splendor of Israel

Chapter 20

Introduction

This discourse from the *Maharal of Prague* (Rabbi Yehuda Loew ben Bezalel, 1520–1609) explores a foundational question in Jewish thought: Why did the Avos (Patriarchs) observe the commandments of the Torah even before it was given at Sinai? The Maharal was the chief rabbi of Prague and a major figure in Jewish philosophy, Kabbalah, and Halacha. His ideas continue to influence both scholarly and mystical Jewish traditions.

The Maharal offers a deeply philosophical explanation: the Avos were intrinsically connected to the truth and essence of Torah because they represented the perfected human form. Their actions were not motivated by external command but by internal spiritual alignment with Divine wisdom. He contrasts the varying levels of preparedness between Avraham, Yitzchak, and Yaakov in their fulfillment of the Torah, culminating in a nuanced understanding of prophecy, spiritual intuition, and the unique role of Israel in embodying Divine truth even prior to revelation

משום מה קימו האבות את התורה

Why did the Patriarchs fulfill the Torah?

Already the first question was clarified to you. And what appears to us in the answer to the second question is that there were differences in levels in this matter.

כבר התבאר לך שאלה ראשונה. ומה שנתראה לנו בתשובת שאלה שניה, כי חלוקי מדרגות היו בענין זה.

For Avraham fulfilled the entire Torah according to the view of the Sages (Yoma 28b), from which we must not deviate, neither from their tradition nor from their wisdom.

כי אברהם הגה מקום כל התורה כלה על-פי דעת חכמים (יומא כ"ח, ב), אשר אין לזוז מקבלתם ומחכמתם.

And this is because Avraham was particularly devoted to fulfilling the entire Torah.

וזה כי אברהם הגה מיוחד ביותר לקיים כל התורה.

And this is because the virtue of Avraham was that he cleaved to the supernal wisdom; therefore, Avraham was specifically connected to the Torah, which is the supernal intellect, as is known.

וזה כי מעלת אברהם דבקה בחכמה העליונה, לכה הגה אברהם בפרט מיוחד אל התורה, שהוא השכל העליון, באשר ידוע.

For it is [taught that] three years [old] Avraham was when he recognized his Creator (Nedarim 32a).

כי הן שלש שנה הכיר אברהם את בוראו (נדריים ל"ב, א).

And since Avraham was unique in this, and not so Yitzchak and Yaakov, for they only received from Avraham,

וימאחר שגיה אברהם מיוחד בזה, ולא כן יצחק, וייעקב, רק כי קבלו מאברהם.

The Maharal of Prague

תפארת ישראל

The Splendor of Israel

Chapter 20

therefore Avraham also fulfilled that which this supernal intellect provides; and therefore Avraham was uniquely devoted to fulfilling the entire Torah.

לְכַד הָיָה אַבְרָהָם גַּם־כֵּן מְקַיֵּם מֵה שְׁנוֹתָיו הַשְּׂכָל הַעֲלִיּוֹן הַזֶּה; וְלְכַד הָיָה אַבְרָהָם מֵיְחָד לְקַיֵּם אֶת כָּל הַתּוֹרָה.

And further, you may understand with wisdom, that the attribute of Avraham is the attribute of the Torah.

וְעוֹד יֵשׁ לָךְ לְהַבִּיין בְּחֻמְקָהּ, כִּי מִדַּת אַבְרָהָם הִיא מִדַּת הַתּוֹרָה.

For the Torah is called “Torat Chesed” (Torah of kindness), as it is written (Mishlei 31:26): “And the Torah of kindness is on her tongue.”

כִּי הַתּוֹרָה תִּקְרָא תּוֹרַת חֶסֶד, דְּכַתִּיב (מְשָׁלִי ל"א, "כ"ו): "וְתוֹרַת חֶסֶד עַל לְשׁוֹנָהּ."

And this is because the Torah’s ways are ways of pleasantness, and all her paths are peace (Mishlei 3:17).

וְזֶה מֵצַד כִּי הַתּוֹרָה "דְּרָכֶיהָ דְּרָכֵי נֵעִם וְכָל (נְתִיבוֹתֶיהָ שְׁלוֹם" (מְשָׁלִי ג, י"ז).

And even when you find in the Torah death penalties and excisions, the purpose of the Torah is only to establish the good in the world, so that no evil shall be found.

וְאִף כַּאֲשֶׁר תִּמְצָא בַּתּוֹרָה מִיתוֹת וְכַרְתוֹת, אֵין תְּכַלִּית הַתּוֹרָה רַק לְהַעֲמִיד הַטּוֹב בְּעוֹלָם, שְׁלֹא יִהְיֶה גַּמְצָא שׁוּם רַע.

And this was hinted by the sages of truth in the first chapter of Sotah (14a): “It was taught: Rabbi Simlai said: The Torah begins with acts of kindness and ends with acts of kindness.

וְדָבָר זֶה רְמָזוֹ חֻמְקֵי הָאֱמֶת בְּפֶרֶק קַמָּא דְסוֹטָה (י"ד, א): 'תַּנְיָא רַבִּי שִׁמְלַאי אוֹמֵר: הַתּוֹרָה תַּחֲלֶתָהּ גַּמְיִלוֹת חֶסְדִּים וְסוֹפָהּ גַּמְיִלוֹת חֶסְדִּים

It begins with acts of kindness – “And Hashem made for Adam and his wife garments of skin and clothed them” (Bereishis 3:21).

תַּחֲלֶתָהּ גַּמְיִלוֹת חֶסְדִּים – "וַיַּעַשׂ ה' לְאָדָם וּלְאִשְׁתּוֹ (בְּרֵאשִׁית ג, כ"א

And it ends with acts of kindness, as it is written (Devarim 34:6): “And He buried him in the valley.”

וְסוֹפָהּ גַּמְיִלוֹת חֶסְדִּים, דְּכַתִּיב (דְּבָרִים ל"ד, ו): "וַיִּקְבֹּר אֹתוֹ בַּגֵּיאַ"

In this, he described something great—that the entire purpose of the Torah is to establish the good that shall be in the world;

בַּתְּאֵרוֹ בְּזֶה דְבָר גְּדוֹל, כִּי כָל עֲנֻן הַתּוֹרָה כְּדֵי לְהַעֲמִיד הַטּוֹב שְׂיִהְיֶה בְּעוֹלָם;

and therefore its beginning is acts of kindness, which is the doing of good for human beings, and the ultimate purpose of the Torah is the complete good.

וּלְפִיכָף הַתְּחִלָּתָהּ גַּמְיִלוֹת חֶסְדִּים, שֶׁהוּא עֲשִׂית הַטּוֹב לְבְנֵי־אָדָם, וְתְכַלִּית הַתּוֹרָה הַטּוֹב הַגָּמוּר.

And this is what they said in the Midrash Yerushalmi (Shekalim 6:1): “‘From His right hand, a fiery law to them’ (Devarim 33:2) – the Torah that the Holy One, blessed be He, gave to Israel is white fire engraved with black fire.”

וְזֶהוּ אֲמָרָם בַּמִּדְרָשׁ יְרוּשְׁלַמִּי שְׁקָלִים ו, א): "מִיְמִינוֹ אֵשׁ דָּת לְמוֹ" (דְּבָרִים ל"ג, ב), הַתּוֹרָה שֶׁנָּתַן הַקְּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא לְיִשְׂרָאֵל אֵשׁ לְבָנָה חֲרוּתָהּ בְּאֵשׁ 'שְׁחוּרָה'.

The explanation is that fire is something that is not physical, for fire has no physical substance.

בְּאוֹר זֶה, כִּי הָאֵשׁ דְּבָר שְׂאִינוֹ בְּשָׂמִי, כִּי אֵין בְּאֵשׁ גּוּף בְּשָׂמִי.

The Maharal of Prague

תפארת ישראל

The Splendor of Israel

Chapter 20

Therefore, anything that is not physical is called “fire.”

וְלִפְיִכָּהּ כֹּל דְּבָר שְׂאִינוּ בְּשֵׁמִי נִקְרָא אֵשׁ

And he meant to say that the commandments of the Torah do not contain a physical subject,

וְרָצָה לומר כי אין מצוות התורה נושא שְׁלֵה עֲנִינָן בְּשֵׁמִי

as a person might initially think – that all the matters of Torah are a system and ethics for the maintenance of the physical human being alone.

כְּאֲשֶׁר יִרְאֶה הָאָדָם בְּתַחֲלַת הַמַּחְשָׁבָה, שֶׁהַתּוֹרָה כֹּל עֲנִינִיָּה סֵדֶר וְנִימוּס קִיּוּם הָאָדָם הַגִּשְׁמִי בְּלִבָּד

And for this reason, one might think the Torah’s subject is physical – the organization of human society, as some people have thought.

וּבְשִׁבִיל כֵּה הִנֵּה נוֹשֵׂא שֶׁל תּוֹרָה גִּשְׁמִי, הוּא קִיּוּם קַבּוּץ בְּנֵי אָדָם, כְּמוֹ שֶׁחֲשָׁבוּ מִקְצַת בְּנֵי אָדָם

But the matter is not so, for the Torah’s subject is not physical.

אָבֵל אֵין הַדְּבָר כֵּה, כִּי אֵין הַתּוֹרָה נוֹשֵׂא שְׁלֵה עֲנִינָן בְּשֵׁמִי

Therefore it is written that it is inscribed in white fire – for fire is non-physical,

וְלִכְהָ אָמַר שֶׁהִיא בְּתוֹכָהּ עַל אֵשׁ לְכֹנֶה, שֶׁהָאֵשׁ אֵינוּ בְּשֵׁמִי

and white represents purity and goodness.

וְהִלְכֵן מוֹרָה עַל הַזְּכוּת וְהַטוֹב

And this is because the entire essence of Torah is to establish divine good.

וְזֶה כִּי כֹל עֲנִינָן הַתּוֹרָה הוּא לְקִיּוּם הַטוֹב הָאֱלֹקִי

And this is the foundation upon which everything is built – to establish divine good.

וְזֶהוּ הַיְסוּד שֶׁעָלָיו נִבְנָה הַכֹּל, לְהַעֲמִיד הַטוֹב הָאֱלֹהִי

And since there is [so-called] “good” that lacks true understanding,

וּמִפְּנֵי כִּי יֵשׁ טוֹב, וְאֵין בּוֹ מִשְׁכָּל אֱמֶת

but the Torah has this level – that its foundation, upon which all is built, is the divine good, and it is true and very clear.

אָבֵל הַתּוֹרָה יֵשׁ לָהּ מִדְּרָגָה זֹאת, שֶׁיְסוּד שְׁלֵה הַכֹּל נִבְנָה עָלָיו הוּא הַטוֹב הָאֱלֹקִי, וְהוּא אֱמֶת וְכָרוּר מְאֹד

Therefore it says: “written in black fire” – for nothing is more discernible and clarified than black fire, which is entirely distinct.

וְלִפְיִכָּהּ אָמַר: כְּתוּבָה בְּאֵשׁ שְׁחֹרָה. כִּי אֵין דְּבָר יוֹתֵר נִפְרָד וּמְבָרָר מִן אֵשׁ שְׁחֹר, שֶׁהוּא נִפְרָד לְגַמְרֵי

Therefore, the concept of Torah includes two elements: its foundation is the divine good, yet its words are extremely clarified and discernible.

לְכֵן עֲנִינָן הַתּוֹרָה יֵשׁ בָּהּ שְׁנֵי דְבָרִים; שֶׁיְסוּד שְׁלֵה הַטוֹב הָאֱלֹקִי, וּמְכַל מְקוּם דְּבָרִיָּה מְבָרָרִין וְנִפְרָרִין מְאֹד

And further explanation will follow.

וְלִקְמֹן יִתְבָּאֵר עוֹד

Therefore the Torah has two names: “Torat Chesed” (Mishlei 31:26), because the entire matter of the Torah is to accomplish divine good – and this corresponds to white fire.

וְלְכֵן שְׁתֵּי שְׁמוֹת יֵשׁ לַתּוֹרָה; "תּוֹרַת חֶסֶד" (מִשְׁלֵי ל"א, כ"ו), מִפְּנֵי שֶׁכֹּל עֲנִינָן הַתּוֹרָה לְעִשׂוֹת הַטוֹב הָאֱלֹקִי, וּכְנֻגָד זֶה אֵשׁ לְכֹנֶה

And it is also called “Torat Emet” (Malachi 2:6) because of the truth of the matters, which are clarified in the Torah.

וְנִקְרָאת "תּוֹרַת אֱמֶת" (מִלְאֲכֵי ב, ו) מִפְּנֵי אֱמֶת הַדְּבָרִים, שֶׁהֵם בְּרוּרִים בְּתוֹרָה

The Maharal of Prague

תפארת ישראל

The Splendor of Israel

Chapter 20

And therefore it is engraved in black fire, which is entirely discernible.

וְלָכֵן הִיא חֲרוּתָהּ בְּאֵשׁ שְׁחֹרָה, שֶׁהוּא נֶכֶר לְגַמְרֵי.

And because of this, Avraham—whose trait was kindness—was fitting in and of himself for the Torah, since the Torah is “Torat Chesed” (a Torah of kindness), and this is the trait of Avraham.

וּמִפְּנֵי זֶה אַבְרָהָם, שֶׁהָיָה מִדְּתוֹ הַחֶסֶד, רָאוּי מְצַד עֲצָמוֹ אֶל הַתּוֹרָה, שֶׁהַתּוֹרָה הִיא "תּוֹרַת חֶסֶד", וְנִהוּ מִדְּתוֹ שֶׁל אַבְרָהָם.

And therefore Avraham fulfilled the entire Torah from himself, because this was his trait intrinsically—goodness and kindness—as is known from his trait of performing acts of kindness. Therefore the Torah is his trait.

וְלָכֵן קָיָם אַבְרָהָם כָּל הַתּוֹרָה מֵעֲצָמוֹ, מִפְּנֵי שֶׁזֶה מִדְּתוֹ מֵעֲצָמוֹ, הוּא הַטּוֹב וְהַחֶסֶד כְּאֲשֶׁר יָדוּעַ מִמִּדְּתוֹ שֶׁהָיָה גּוֹמֵל חֶסֶד, לָכֵן הַתּוֹרָה הִיא מִדְּתוֹ.

But Yaakov, even though his trait was truth—as it is written (Michah 7:20): “You will give truth to Yaakov, kindness to Avraham”—

אַבְל יַעֲקֹב, אַף כִּי הִנֵּה מִדְּתוֹ הָאֱמֶת, וְכִדְבָרְתִּיב (מִיכָה "ז, כ): "תִּתֵּן אֱמֶת לְיַעֲקֹב חֶסֶד לְאַבְרָהָם

nevertheless, it is impossible for a human being, insofar as he is a human being, to cleave to that level, because truth is the seal of the Holy One, blessed be He (Shabbos 55a),

הֲלֹא אֵי אֶפְשָׁר לְאָדָם, בְּמַה שֶׁהוּא אָדָם, לְהִיּוֹת דְּבִק בְּמִדְּרָגָה זֹאת, כִּי הָאֱמֶת הוֹתֵמוֹ שֶׁל (הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא) (שָׁבַת נ"ה, א

and this trait—truth—is not the trait of this world, which is a world of falsehood.

וְאִין הַמִּדָּה הַזֹּאת – הִיא מִדַּת אֱמֶת בְּעוֹלָם הַנֵּה, שֶׁהוּא עוֹלָם הַשֶּׁקֶר.

Therefore, from the standpoint of the trait of truth, this world is not fitting for the Torah, which is truth.

וְלָכֵן מְצַד מִדַּת הָאֱמֶת אֵין רָאוּי הָעוֹלָם הַנֵּה אֶל הַתּוֹרָה, שֶׁהִיא אֱמֶת.

Only Avraham, whose trait was kindness, is fitting for this world specifically.

רַק אַבְרָהָם שֶׁהָיָה מִדְּתוֹ הַחֶסֶד, וְהוּא רָאוּי אֶל הָעוֹלָם הַנֵּה. דְּוָקָא

And therefore, Avraham, from this trait, was fitting to be fully united with the Torah.

וְלָכֵן אַבְרָהָם מְצַד הַמִּדָּה הַזֹּאת רָאוּי לְהִיּוֹת דְּבִק בַּתּוֹרָה לְגַמְרֵי.

And therefore Avraham fulfilled the entire Torah.

וְלָכֵן קָיָם אַבְרָהָם כָּל הַתּוֹרָה כְּלָה.

But in the Midrash they said: “In the merit of Yaakov I gave the Torah to Israel,” as we said in Gevuros Hashem.

אַבְל בְּמִדְּרָשׁ אָמְרוּ: בְּזִכּוֹת יַעֲקֹב נִתְּנִי תּוֹרָה לְיִשְׂרָאֵל, כְּמוֹ שֶׁאָמְרָנוּ בְּחִבּוּר גְּבוּרוֹת הַ

And this is a different matter, and we will not elaborate on it here. However, it will be explained soon.

וְנִהוּ עֲנִינֵנו אַחֵר, וְאִין לְהַאֲרִיךְ בְּנֵה. אֲמַנְסֵנו עוֹד יִתְבָּאֵר בְּקִסְמוֹד.

And regarding Yitzchak, the mitzvah of shechitah (ritual slaughter) is stated, as it says (Bereishis 27:3): “Please take your gear.”

וְאֶצֶל יִצְחָק נִאֲמְרָה מִצְוַת הַשְּׁחִיטָה, שֶׁאָמַר (בְּרֵאשִׁית "כ"ז, ג): "שָׂא נָא כְּלִיךְ

And it is known that shechitah leans toward the trait of judgment.

וְיָדוּעַ כִּי הַשְּׁחִיטָה הוּא נוֹטֵה אֶל מִדַּת הַדִּין.

The Maharal of Prague

תפארת ישראל

The Splendor of Israel

Chapter 20

And therefore, Yitzchak's trait was to fulfill this mitzvah, just as Avraham's trait was toward the entire Torah – so too was Yitzchak's trait toward the mitzvah of shechitah.

וילכך היתה מדת יצחק לקיים המצוה הזאת, כמו שהיתה מדת אברהם לכל התורה – כך היתה מדת יצחק למצות שחיטה.

And the trait of Yaakov was toward the trait of Shabbos, because Shabbos is fitting for his trait,

ומדת יעקב למדת השבת, פי השבת הוא ראוי אל מדתו,

as it is said (Yeshayahu 58:13–14): “If you restrain your foot on Shabbos... then I will feed you the heritage of Yaakov your father.”

שנאמר (ישעיה נ"ח, י"ג–י"ד): "אם תשיב משבת רגלך... והאכלתיך נחלת יעקב אביך."

And our Sages, of blessed memory, said (Shabbos 118a): “Whoever delights in Shabbos is given an inheritance without bounds,”

ואמרו זכרונם לברכה (שבת קי"ח, א): כל המענג השבת נותנים לו נחלה בלי מצרים,

as it is said: “And I will feed you the heritage of Yaakov your father.”

"שנאמר: "והאכלתיך נחלת יעקב אביך"

Not like Avraham, about whom it says (Bereishis 13): “Arise, walk through the land to its length and breadth,”

לא פאברהם שנאמר בו (בראשית י"ג): "קום, והתהלך בארץ לארכה ולרחבה,"

and not like Yitzchak, about whom it says (Bereishis 26:3): “For to you and your seed I will give all these lands,”

ולא כיצחק שנאמר בו (בראשית כ"ו, ג): "כי לך וילזרעך אתן את כל הארצות האל."

but by Yaakov it says (Bereishis 28:14): “And you shall burst forth to the west and to the east...”

אלא בייעקב שנאמר בו (בראשית כ"ח, י"ד): "ויפרצת ימה וקדמה" וגו'

Thus, Shabbos is fitting for the trait of Yaakov, and therefore one who delights in it is given the inheritance of Yaakov.

הרי פי השבת הוא ראוי אל מדת יעקב, וילכך מי שמענג אותו נותנים לו נחלת יעקב

And this matter is clarified to the wise through what was said earlier: “And you shall call the Shabbos a delight and the Holy [One] of Hashem honored.”

והדבר הוא מבאר לחכמים במה שאמר לפני זה: "ווקראת לשבת ענג וקדוש ה' מכבוד"

And the sanctification [of Hashem] is especially connected to Yaakov, as it says (Yeshayahu 29:23): “And they shall sanctify the Holy One of Yaakov.”

והקדושה היא בפרט ליעקב, דכתיב (ישעיה כ"ט, כ"ג): "והקדישו את קדוש יעקב"

but this matter is not the place for it [to be discussed at length].

וענגו זה אין כאן מקומו

Therefore, each one fulfilled the mitzvos appropriate to his trait.

וילכך כל אחד קיים המצות הראויים לפי מדתו

But do not say that Yitzchak fulfilled only the mitzvah of shechitah, and Yaakov the mitzvah of Shabbos – that is not so, for certainly they fulfilled other mitzvos as well.

ולא שתאמר פי לא קיים יצחק רק מצות שחיטה, ויעקב מצות שבת – שזה אינו דוידאי היו מקימים שאר מצות גם כן

The Maharal of Prague

תפארת ישראל

The Splendor of Israel

Chapter 20

Only because these mitzvos were suited to each one according to his trait, they are considered as though they had a personal obligation in them, and their reward is greater.

רק מפני כי אלו המצוות ראויין לכל אחד ואחד מצד עצמו, דהיינו מצד מדתם, נחשבת המצוה כאלו היו מצוין עליה, והשכר יותר גדול.

For when it is a command from Hashem, may He be blessed, it is on a higher level—since it is a command from Hashem, who desires and wills that the mitzvah be done.

שכפאשר היא מצוה מן השם יתברך, דבר זה יותר במדרגה, שהרי היא מצוה מן השם יתברך אשר רוצה ורפץ שיעשה המצוה.

And this matter is without doubt: the mitzvah is on a higher level and in greater esteem when one is obligated in it.

ודבר זה אין ספק, כי המצוה היא יותר במדרגה ובחשיבות כאשר הוא מחייב בה.

And when it is optional, it is not considered as significant.

וכאשר היא רשות – אינה נחשבת כלל כד.

And this is what they said (Kiddushin 31a): “Greater is one who is commanded and does than one who is not commanded and does.”

ונהו אמרם (קדושין ל"א, א): גדול המצוה ועושה 'ממי שאינו מצוה ועושה.

And its explanation is only what we have said:

ואין פרושו רק מה שאמרנו.

That a matter which is an obligation and necessity is on a higher level than that which is optional,

כי הדבר שהוא חוב ומכרח, הוא יותר במדרגה ממה שהוא רשות,

for if it were not of greater level, it would not be obligatory.

שאם לא הנה יותר במדרגה, לא הנה מחייב.

And in any case, there is more greatness when the mitzvah obligates, or is close to obligating.

ועל כל פנים יותר יש מעלה כאשר המצוה מחייבת, או קרוב לחייב.

And Yaakov fulfilled Shabbos, for such was fitting to his trait—this is close to obligation, and the level is greater in this.

ויצקב הנה מקיים שבת שפך ראוי לפי מדתו, דבר זה קרוב לחייב, והמדרגה יותר בזה.

And therefore, the mitzvah that was fitting to each one's trait was written regarding each one—

ולכך נכתב אצל כל אחד ואחד המצוה הראינה לפי מדתו,

even though they fulfilled all the mitzvos.

אף על גב שהיו מקימין כל המצוות

These mitzvos that the verse hinted they fulfilled—were close to obligation, and their level is higher.

המצוות האלו שרמז הכתוב שהיו מקימין – היו קרובים אל החייב, ומדרגת אלו המצוות יותר

For according to the trait of Avraham, it was fitting to do the entire Torah, as was explained.

כי לפי מדתו של אברהם ראוי לעשות כל התורה כמו שהתבאר

And therefore, his reward was greater than it was for others, even though they fulfilled the mitzvos,

ולכך שכרו יותר ממה שהנה אצל אחרים, אף שהיו מקימין המצוות

since it was not according to their trait, and the greatness was not as much.

כיון שלא הנה זה לפי מדתם, ואין המעלה כלל כד.

The Maharal of Prague

תפארת ישראל

The Splendor of Israel

Chapter 20

However, all this is in positive commandments, because a mitzvas aseh is for acquiring spiritual level and completion, and they did not withhold themselves from acquiring perfection.

אמנם כל זה הוא במצוות עשה, לפי שמצוות עשה היא לקנות מעלה והשלמה, ולא היו מחסרים עצמם מן קנות השלמות.

But negative commandments (lo saaseh), which do not contain acquisition of spiritual level at all, rather, one is obligated not to do this thing—there is no acquisition of level in them.

אבל מצוות לא תעשה, שאין בהן קנות מעלה כלל, רק שהיא מחייב שלא יעשה דבר זה – אין בהן קנות מעלה.

Only if the transgression came to his hand and he was saved from it, he receives reward, as stated in Kiddushin 39b.

רק אם באה עברה לידו ונצל – מקבל על זה שכר, (בדאיתא בפרק קמא דקדושין (ל"ט, ב

Nonetheless, in essence, there is no reward for mitzvos lo saaseh.

מכל מקום בעצם מצוות לא תעשה – אין בהן שכר

And if one is not obligated at all, why should he observe it for no reason?

ואם לא היה מחייב כלל, אם-כן למה יקיים שלא לצורך?

Since it was said (Kiddushin ibid) that one does not receive reward for lo saaseh unless the sin came to his hand.

כיון דאמרינו בפרק קמא דקדושין (שם), שאין מקבלין על לא תעשה שכר בעושה מצוה, רק אם באה עברה לידו.

And nowhere do we find that there is reward for fulfilling a lo saaseh.

ובשום מקום לא מצינו שיש שכר פאשר מקיים מצוות לא תעשה.

And proof to this: women are exempt from time-bound positive commandments (Kiddushin 29a),

וראיה לזה: נשים פטורות ממצוות עשה שהזמן גרמא ((קדושין כ"ט, א

and if they fulfill the mitzvah, they receive reward like one who is not commanded and does.

ואם מקיימות המצוה – יש להן שכר על זה כמי שאינו מצוה ועושה.

But regarding lo saaseh mitzvos from which women are exempt, if they fulfill the mitzvah, there is no reward at all.

ואצל מצוות לא תעשה שהנשים פטורות – אם מקיימות המצוה – אין בהן שכר כלל.

For women are exempt from becoming impure to the dead and from “do not round off the corners” (Kiddushin 29a),

כי הנשים פטורות מלטמא למתים ומבל תקיף ((קדושין כ"ט, א

and if they fulfill these mitzvos, there is no reward at all.

ואם מקיימות המצוות – אין בהן שכר כלל.

Only as we said: in the fulfillment of lo saaseh mitzvos, there is no reward.

אלא כמו שאמרנו: כי אין בקיום מצוות לא תעשה – שום שכר.

And so it is in that passage in Kiddushin (ibid):

(וכך איתא בהיהא בפרק קמא דקדושין (שם)

And that which it says: “He sat and did not transgress – they give him reward as one who fulfilled a mitzvah,”

וקא דאמרנו: ישב ולא עבר עברה – נותנים לו 'שכר בעושה מצוה

that applies when the sin came to his hand and he was saved.

מוקי לה כשבאה עברה לידו ונצל.

The Maharal of Prague

תפארת ישראל

The Splendor of Israel

Chapter 20

If so, why should one fulfill mitzvos for no reason?

וְאִם-כֵּן לָמָּה יִקְיָמוּ הַמִּצְוֹת בְּחִנָּם?

And this is not the case with positive commandments, for in the mitzvah there is acquisition of spiritual level.

וְזֶה אֵינוֹ בְּקִיּוּם מִצְוֹת עֲשֵׂה, שֵׁשׁ בְּמִצְוָה קִנְיֵן מַעֲלָה.

And therefore, Avraham—to whom the entire Torah was fitting, as explained—would fulfill both positive and negative commandments,

וּלְפִיכָךְ אַבְרָהָם שְׂאֵלָיו רְאוּיָה כָּל הַתּוֹרָה כְּלֵה, כְּמוֹ שֶׁהִתְבָּאֵר הֵיחָךְ מִצְוֹת עֲשֵׂה וּמִצְוֹת לֹא תַעֲשֶׂה.

for the matter by him was close to being an obligation.

כִּי הֵיחָךְ הַדְּבָר אֶצְלוֹ קָרוֹב לְהֵיטוּב חַיִּיב.

But the other Patriarchs fulfilled positive commandments, but not negative commandments—

אֲבָל שְׂאֵר אֲבוֹת – מִצְוֹת עֲשֵׂה הָיוּ מְקִיָּמִים, אֲבָל מִצְוֹת לֹא תַעֲשֶׂה לֹא הָיוּ מְקִיָּמִים,

since they were not obligated in the matter—why should they fulfill it?

אֲחֵר שְׂלֹא הָיוּ מְחַיָּבִים בַּדְּבָר – לָמָּה לָהֶם לְקַיֵּם.

And therefore, Yaakov married two sisters, and Amram [married] his aunt,

וּלְכַךְ יַעֲקֹב נָשָׂא שְׁתֵּי אֲחֵיחוֹת, וְעַמְרָם דּוֹדָתוֹ,

for these are negative commandments, and since they were not obligated, they did not fulfill.

כִּי אֵלוֹ דְּבָרִים הֵם לֹא תַעֲשֶׂה, וְכִינֵן שְׂלֹא הָיוּ מְחַיָּבִים – לֹא הָיוּ מְקִיָּמִים.

And that which was said in Pesachim (119b) that Yaakov did not want to bless because he had married two sisters—

וּמֵה שֶׁאָמְרוּ בְּעַרְבֵי פְסָחִים (דף קי"ט, ב) כִּי יַעֲקֹב – לֹא הֵיחָךְ רוּצָה לְבָרֵךְ מִפְּנֵי שֶׁנָּשָׂא שְׁתֵּי אֲחֵיחוֹת

this is another matter, because Yaakov, who married two sisters, knew that he was fitting to marry two sisters.

זֶהוּ עֲנִיָּן אֲחֵר, כִּי יַעֲקֹב שֶׁנָּשָׂא שְׁתֵּי אֲחֵיחוֹת – יָדַע כִּי הֵיחָךְ רְאוּיָה שֶׁיִּשְׂאָ שְׁתֵּי אֲחֵיחוֹת.

And there is no doubt that all the matches of the Patriarchs were not by chance, but from Hashem it was.

וְאֵין סֶפֶק כִּי כָּל זְוִיג הָאֲבוֹת לֹא הֵיחָךְ בְּמִקְרָה, רַק מֵאֵת ה' הֵיחָךְ זֶה.

And because Yaakov was fitting to marry specifically sisters—and this matter would later be prohibited—

וּבִשְׁבִיל שֶׁהֵיחָךְ רְאוּיָה יַעֲקֹב שֶׁיִּשְׂאָ דּוֹקָא אֲחֵיחוֹת, וְדָבָר זֶה יִהְיֶה אָסוּר בְּסוּף,

this was somewhat a deficiency, that he was predisposed and prepared for such a thing.

דְּבָר זֶה קָצַת חִפְרוֹן מֵה שֶׁהֵיחָךְ מְסֻגָּל וּמוּכָן לְדָבָר כְּזֶה.

But Yitzchak, even though it was also permitted for him to marry two sisters,

אֲבָל יִצְחָק, אַף שֶׁהֵיחָךְ מִתֵּר גַּם-כֵּן לְשֵׂא שְׁתֵּי אֲחֵיחוֹת,

still he was not predisposed to marry two sisters—something that would later become prohibited—

מִכָּל מְקוֹם לֹא הֵיחָךְ מוּכָן לָזֶה שֶׁיִּשְׂאָ שְׁתֵּי אֲחֵיחוֹת, דְּבָר שֶׁיִּהְיֶה אָסוּר בְּסוּף.

as opposed to Yaakov, who was predisposed to a matter that would later become prohibited.

כְּמוֹ יַעֲקֹב שֶׁהֵיחָךְ מוּכָן לְדָבָר שֶׁיִּהְיֶה אָסוּר בְּסוּף,

And for this reason, he did not want to bless.

וּבִשְׁבִיל כֵּךְ לֹא הֵיחָךְ רוּצָה לְבָרֵךְ.

The Maharal of Prague

תפארת ישראל

The Splendor of Israel

Chapter 20

And now, you can resolve what was said (Chullin 91a): “‘And slaughter a slaughter’ (Bereishis 43:16) – prepare for them a slaughterhouse; ‘and prepare’ – that he should remove the sciatic nerve in their presence,”

like the one who says: Yaakov was commanded about the sciatic nerve.

And Tosafos (ibid s.v. “b’maan”) asked: perhaps even according to the one who says he was not commanded—maybe they fulfilled it on their own, like shechitah.

For according to this, there is no difficulty, because there is a great difference and distinction in this:

because the sciatic nerve is a negative commandment, and if they were not obligated—they would not fulfill.

But shechitah is a positive commandment—they certainly would fulfill, even though they had not yet been commanded,

as was explained above, and there is no doubt in this explanation.

And further, this resolves the great difficulty in the chapter *Kol Shaah* (Pesachim 40b) regarding garments of kilayim (forbidden mixtures), that it is permitted to make from them a shroud for the dead.

And Tosafos there (Rosh Hashanah *Achal*) asked: this should be *loeg larash* (mocking the poor), for it is forbidden to enter a cemetery wearing a garment with tzitzis, because of *loeg larash* (Berachos 18a).

So too here, wearing kilayim [after death] should also be *loeg larash*.

But according to our explanation, there is no difficulty at all—since the dead is exempt from mitzvos, if he does not fulfill a negative commandment,

there is no disgrace toward the dead. For one who is obligated in mitzvos and fulfills a lo saaseh,

and one who is not obligated in mitzvos—like this case where there’s no need to fulfill the mitzvah of kilayim—they are equal.

ומעתה יתרוץ לה הא דקאמר (חולין צ"א, א): "ויטבח טבח" (בראשית מ"ג, ט"ז) – פָּרַע לָהֶם בֵּית "השחיטה"; 'והכין' – שְׁיִטוּל גֵּיד הַנֶּשֶׂה בְּפְנֵיהֶם

.כִּמֵּאן דְּאָמַר נְצִטּוּהוּ יַעֲקֹב עַל גֵּיד הַנֶּשֶׂה

וְהִקְשׁוּ בְּתוֹסְפוֹת (שם ד"ה 'במאן'): שְׁמָא אָף עַל מֵאן דְּאָמַר לֹא נְצִטּוּוּ – שְׁמָא מַעֲצָמֵם הָיוּ מְקַיְמִים, כְּמוֹ שְׁחִיטָה

;כִּי לְפִי זֶה אֵין קוֹשְׁיָא, כִּי חֲלוּק וְהִפְרֵשׁ גְּדוּל יֵשׁ בּוֹ

כִּי גֵיד הַנֶּשֶׂה מְצוּת לֹא תַעֲשֶׂה הוּא, וְאִם לֹא הָיוּ מְקַיְמִים – לֹא הָיוּ מְקַיְמִים

אָבֵל שְׁחִיטָה מְצוּת עֲשֶׂה, בְּוַדַּאי הָיוּ מְקַיְמִים – אָף עַל גַּב שְׁעָדִין לֹא נְצִטּוּוּ

.כְּמוֹ שֶׁהִתְבָּאָר לְמַעְלָה, וְאֵין סִפְק בְּפִרוּשׁ זֶה

וְעוֹד וְתוֹרֵץ בְּזֶה קוֹשְׁיָא גְּדוּלָה בְּפֶרֶק כָּל שְׁעָה (פְּסָחִים מ, ב) אֵצֶל בְּגֵיד פְּלִאִים, שְׁמַתָּר לַעֲשׂוֹת מִהֶן תְּכַרִּיף לָמֵת

וְהִקְשׁוּ שָׁם בְּתוֹסְפוֹת (ר"ה אָבֵל) דְּזֶה הֵנִי לוֹעֵג לְרֵשׁ, דְּהָא אָסוּר לְכַנֵּס בְּטַלִּית שְׁיֵשׁ בּוֹ צִיצִית לְבֵית (הַקְּבָרוֹת, מִשּׁוּם דְּהֵנִי לוֹעֵג לְרֵשׁ (בְּרֻכּוֹת י"ח, א

.וְהֵכִי נִמְי הֵנִי לוֹעֵג לְרֵשׁ, לְבִישׁת כְּלָאִים

וּלְפִי דְּבְרֵינוּ לֹא קוֹשְׁיָא כָּלֵל, כִּינּוֹן שְׁמַת פְּטוּר מִן – הַמְצוּת, אִם לֹא יִקְיִם מְצוּת לֹא תַעֲשֶׂה

אֵין פֶּאן הַלְעָנָה עַל הַמֵּת, כִּי מִי שְׁמַחֲיָב בְּמְצוּת וּמְקַיְמֵם מְצוּת לֹא תַעֲשֶׂה

וּמִי שְׁאֵינּוּ מְחַיָּב בְּמְצוּת – כְּגוֹן זֶה שְׁאֵין צָרִיף לְקַיְמֵם מְצוּת כְּלָאִים, וְאֵינּוּ מְקַיְמֵם מְצוּת לֹא תַעֲשֶׂה – שְׁנֵיהֶם הֵם שְׁוִים

The Maharal of Prague

תפארת ישראל

The Splendor of Israel

Chapter 20

For the obligated person, when he fulfills the mitzvah and does not transgress, has not sinned—but also has not gained perfection.

פי המחויב בפאשור קנים המצוה ולא עבר – לא עשה חטא ולא קנה שלמות.

So too the exempt one—though he did not fulfill the mitzvah, since he is exempt, he did not sin and did not acquire any perfection.

אף הפטור בפאשור לא קנים המצוה, כיון שהוא פטור – לא עשה חטא ולא קנה שום שלמות.

Therefore, this is not *loeg larash*.

ולפיכך אין כאן לועג לרש.

But when one does not fulfill a positive commandment—even though he is exempt—it is not the same as one who is obligated and fulfills it.

אבל בפאשור לא קנים מצוות עשה, אף על גב שהוא פטור, אינו דומה פטור למי שהוא חייב בדבר וקנים המצוה.

For this one acquired perfection, and the other—even though exempt—acquired no perfection at all.

שזה קנה שלמות, וזה – אף שהוא פטור – לא קנה שלמות כלל.

And because he did not acquire perfection, this is *loeg larash*.

ובזה שלא קנה שלמות – דבר זה הוי לועג לרש.

And this matter is clear, and there is no doubt in this explanation.

ובהרי הדבר הזה ברור, ואין ספק בפרוש זה.

It is found in the Midrash that Yaakov said to Esav: “With Lavan I sojourned” (Bereishis 32:5), “and yet I kept the 613 mitzvos.”

יש במדרש שיעקב אמר לעשו: "עם לבן גרתי" (בראשית ל"ב, ה), "אף-על-פי-כן תרני-ג מצוות" "שמרתי".

If so, it is proven that Yaakov observed the entire Torah like Avraham.

אם-כן מוכח שיעקב שמר כל התורה כמו אברהם.

And according to this, we must say that Yaakov too was prepared for the entire Torah like Avraham.

ולפי זה צריך לומר כי יעקב הנה מוכן גם-כן לכל התורה כמו אברהם.

And the reason is as we have said: the Torah is called “Torah of Chesed,” as it says (Mishlei 31:26): “And the Torah of kindness is on her tongue.”

והטעם כמו שאמרנו: שהתורה תקרא – "תורת חסד", דכתיב (משלי ל"א, כ"ו): "ותורת חסד על לשונה";

And because of this, Avraham—whose trait was chesed—merited the Torah, as was explained.

ובשביל כך זכה אברהם, שמדתו החסד, אל התורה, כמו שהתבאר.

So too, the Torah is called “Torat Emes” (Malachi 2:6), because it contains the clarified truth.

וכך תקרא התורה – "תורת אמת" (מלאכי ב, ו), על שם שיש בה האמת הברור.

And therefore, Yaakov—whose trait was truth—merited the Torah, as it is written (Michah 7:20): “You will give truth to Yaakov, kindness to Avraham...”

ולכך זכה יעקב, שמדתו האמת, אל התורה, כדכתיב (מייכה ז, כ): "אתתן אמת ליעקב חסד לאברהם" וגו'.

Therefore, each one—Avraham and Yaakov—were fitting for the entire Torah: Avraham for the kindness and goodness in the Torah, and Yaakov for the truth in the Torah.

לכך הנה כל אחד, הן אברהם, הן יעקב – ראויים אל כל התורה; אברהם מצד החסד והטוב שבתורה, ויעקב מצד האמת שבתורה.

The Maharal of Prague

תפארת ישראל

The Splendor of Israel

Chapter 20

And according to this, what he said: “I fulfilled all 613 mitzvos,” even though he married two sisters—he meant that these two sisters he married through Divine inspiration. Just as they fulfilled the entire Torah through ruach hakodesh, so too certain prohibitions were permitted to them through ruach hakodesh. And because Yaakov did not marry any two sisters except these two, he fulfilled the commandment “You shall not take a woman in addition to her sister” (Vayikra 18:18). Only these two sisters, whom he married through Divine inspiration, are the exception, because there is no doubt that the marriages of the Avos were ordained by Hashem through ruach hakodesh.

And according to this, it is proper to say that Yitzchak Avinu also, who was one of the Patriarchs and who possessed the lofty level and was close to the level of the Torah, also fulfilled the entire Torah.

However, in any case, there is a difference and distinction between them: for Avraham, who was fully prepared for the Torah—as if he had been commanded—and therefore it is written about him (Bereishis 26:5): “Because Avraham obeyed My voice and kept My charge, My commandments, My statutes, and My laws.”

But Yaakov was not as fully suited to the Torah as to be considered as if he had been commanded by Hashem. And Yitzchak was not even as prepared for the Torah as Yaakov, as we said. Nevertheless, they all fulfilled the Torah of their own initiative. And now everything has been explained properly, and there is no doubt in the truth of these words. And we have already expanded upon this in Parshas Vayigash in the commentary Gur Aryeh.

[NOTE Summary

The Maharal begins by addressing the Talmudic claim that the Patriarchs kept the entire Torah before it was given, posing the central question: Why would they observe a system of commandments that had not yet been revealed or commanded?

ולפי זה מה שאמר: 'תרינג מצוות קימתי', והרי נשא שתי אחיות. רצה לומר כי אלו שתי אחיות נשא על-ידי רוח הקדש, דכמו שקימו כל התורה על-ידי רוח הקדש, כך התרו להם גם-כן איזה מצוות על-ידי רוח הקדש. ובזה שלא נשא יעקב שתי אחיות זולת אלו שתיים, קים "אשה אל אחתה לא תקח" (ויקרא יח, יח). רק אלו שתי אחיות שהיה על-ידי רוח הקדש, כי אין ספק כי זוג של אבות מן השם יתברך על-ידי רוח הקדש.

ולפי זה ראוי לומר כי גם יצחק אבינו, שהיה אחד מן האבות, שהיה להם המעלה העליונה, והיו קרובים אל מעלת התורה, לכך גם-כן היה מקים כל התורה.

רק שעל כל פנים יש חלוק והפרש ביניהם; כי אברהם שהיה מוכן לגמרי אל התורה, וכאלו היה מצוה, ולפיכך כתיב אצלו (בראשית כו, ה): "יעקב אשר שמע אברהם בקלי וישמר משמרותי הקויתי".

אבל יעקב לא היה כל-כך מסוגל אל התורה שהיה נחשב כאלו היה מצוה מן השם יתברך. ויצחק לא היה מוכן גם-כן אל התורה שהיה כמו יעקב, כמו שאמרנו. ומכל מקום היו מקימים התורה מעצמם. והרי התבאר לה הפל על נכון, ואין ספק באמתת אלו הדברים. וכבר הארכנו בזה בפרשת ויגש בחבור גור אריה.

The Maharal of Prague

תפארת ישראל

The Splendor of Israel

Chapter 20

He explains that the Avos were spiritually attuned to the Divine order; their actions stemmed from an inner clarity that aligned with the Torah's objective truths. Just as someone might naturally respond with reverence before a king, the Avos naturally gravitated toward the behaviors that later became formalized as mitzvos. This was not due to external obligation but because of their inner holiness and readiness for spiritual truth.

The Maharal then explores the concept of spiritual preparation: Avraham was entirely predisposed to Torah, and therefore his observance was as if he had been commanded. Yitzchak and Yaakov, while also spiritually great, were not on the same level of complete readiness, and their Torah observance reflected different degrees of intuitive alignment rather than full prophetic equivalence.

A key insight follows from this: While all three Avos fulfilled the Torah voluntarily, their motivations and spiritual capabilities varied. This explains seeming contradictions, such as Yaakov marrying two sisters—a practice prohibited by Torah law. The Maharal explains that this was permitted through *ruach hakodesh* (Divine spirit), showing that their fulfillment of Torah operated within a different framework than the Sinai covenant.

He concludes that despite these distinctions, the observance of the Torah by the Avos was real, valid, and deeply aligned with its essence. Their actions were rooted in a metaphysical harmony with Divine will, which was later formalized at Sinai for all of Israel.

Practical Takeaway

Spiritual greatness is not only about obeying explicit rules but about internalizing Divine truth so deeply that our actions naturally reflect it. We can aspire to align ourselves with Hashem's will not just through obedience, but through inner refinement that allows us to sense what is right even before being told.

Chassidic Story

The Maharal once traveled to Vienna to plead for the safety of his community during a time of danger.

On his journey, he stayed in a small town where he insisted on davening alone in his room rather than joining the synagogue. When asked why, he replied: "Sometimes, prayer from the lips is enough. But sometimes one must reach directly from the soul to Heaven, and that path cannot be shared." Years later, it was revealed that during that solitary prayer, the Maharal had foreseen the decrees against the Jews and nullified them through spiritual channels. His alignment with Divine will was so complete that his silent pleas echoed louder than the world's proclamations.

(Source: Maasei Maharal, Prague traditions)

END NOTE]